

шись, дитя інтелекту й почуття перетворюється на підлітка з безліччю неконтрольованих емоційних вибухів та депресій.

Однією з причин того, чому публіку не турбують втрачені можливості прочитання вистави як концептуального гіпертексту є та, що неосвоєні території смислів з легкістю замінюються територіями розважальності. Віддаючи усі свої сили різним артистичним вихилям, актори надають подіям на сцені справжньої розкутості, звільняють нас від обов'язку думати, аналізувати. Замість розширення уявлень про українськість через багатонаціональний полілог, у спектаклі утворюється концентрат вертепного калейдоскопу з традиційними постатями євреїв та інших.

Як нефіксований момент смислового злиття двох одноактівок надихав на читання вельми оригінального тексту, так і малопомітне відсторонення різних концептуальних начал дозволяє насолоджуватися вправною грою акторів, і не більше. Мистецьке вміння вже відзначених пресою й нагородами Н.Лотоцької та П.Лазової не наслідувати свої видатних попередниць викликає захоплення. Особистості їхніх героїнь настільки індивідуально виразні, що довкола кожної з них розігрується свій окремий водевіль: Пріська (П.Лазова) - Старшина (В.Цимбаліст), Риндичка (Н.Лотоцька) - Ге-

расим (О.Шкребтієнко). Їхнє спільне (Лотоцької та Лазової), далеке від дуєтності, чи то ансамблевості, виконання пісні-гімну "А ми будем пити!" наче пародіює виступ зведеного хору під завісу урочистого концерту.

Оцінка більш або менш вдалого виступу інших учасників "Українського водевілю" наштовхує на порівняння з участю в спортивних змаганнях, де всі мають однакові стартові можливості. Перелік акторських знахідок, не регламентованих режисером, у В.Цимбаліста, О.Шаварського, Я.Сиротенка, наприклад, значно більший, ніж у А.Чумаченка й А.Помилука. Але і "перегравання" і "недогравання", все відбувається поза нездійсненим полілогом, який замінено фокусом-казусом як принципом гри.

Химерне плетиво кількох неоднозначних ідей заступає безкінечно відоме чекання на "провіденцію", на щось... А прогнозоване в такий спосіб майбутнє, власне, ні у кого не викликає сумнівів. Розбещене пияцтво вже давно царює по всіх усядах, і ніщо йому не загрожує. "Український водевіль" на разі починає нагадувати провінційну ясновидицю, що способом доволі лишніх озирань передбачує майбутнє, або, уподібнившись символічній україночці, переказує вчорашню погоду на завтра. Позаяк романтичне вселенське небо ніяк не зійдеться з плодючою українською ріллею, позаяк...

Віктор Цимбаліст і Наталя Лотоцька у виставі "Український водевіль..."

КІНО
ТЕАТР
Teatr

"Театральний маєток" Наф-Наф

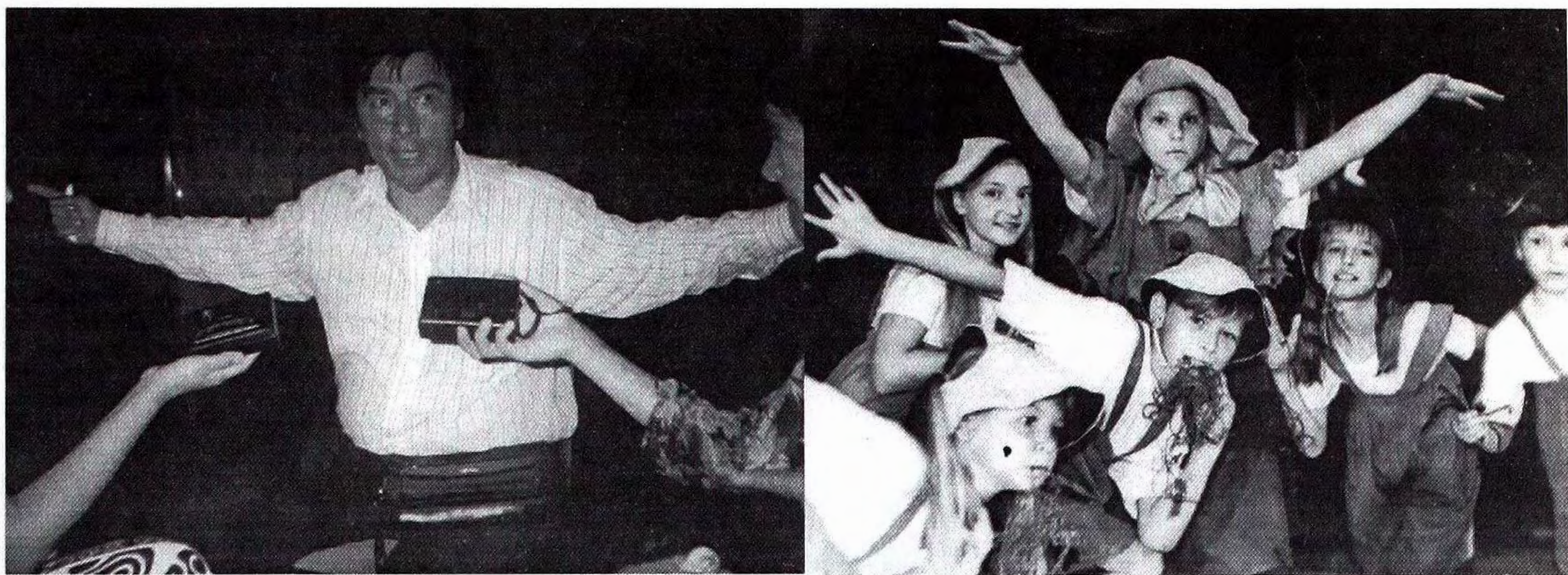
Якщо ви колись потрапите до міста Севастополя, при нагоді, зайдіть до міського театру для дітей і молоді на Великій Морській. Невеличкий зал колишнього кінотеатру. Простеньке фойє. Афіші. Портрети акторів. Крізь вікна проникає живе сонячне світло. Відсутність зовнішньої театральної помпезності, до якої ми вже так звикли... І те, що відбувається всередині, перетворює цей непомітний притулок комедіантів на справжній храм лицедіїв. Театр виник зі звичайної студії. І цього року його колективу виповнюється 10 років. Мій співрозмовник - автор ідеї створення театру, його керівник Віктор Абрамович Оршанський.

- Вікторе Абрамовичу, розкажіть, будь ласка, з чого все почалося?

- Перед людиною, що хоче створити театр, виникає запитання: яким він буде? Звичайно, можна набрати у штат професійних акторів та поставивши одну, дві, три вистави, швидко досягти непоганих творчих результатів, але не створити театру. Пам'ятаєте, як у казці про Ніф-Ніфа, Нуф-Нуфа і Наф-Нафа кожен споруджував власний будинок так, як він того бажає. І я вирішив обрати найдовший, але свій шлях: знайти людей, навіть не зіпсованих самодіяльністю, які будуть створювати зі мною театр.

- Чому створювався саме дитячий театр?

- Коли починаєш займатися театром, хочеться працювати з незіпсованим актором. Поступово розумієш, що потрібен незіпсований глядач. А на сьогодні це проблема. Тому хотілося виховати свого глядача. Потроху добирали дитячий репертуар. І зараз, будь я хоч режисером МХАТу, у мене половина репертуару складалася б із дитячих вистав. Я не розрізняю: театр для дітей чи для дорослих. Я вважаю, що дитинство - це не вікова категорія, для мене це категорія духовна. І місія театру - це зберегти. Чистоту, наївність, особливу дитячу уяву ми мусимо розвивати у дітях та провокувати у дорослих. Наші спектаклі можна назвати "дорос-

**Віктор
Оршанський.**

**Сцена з
вистави
“Дюймовочка”.
Режисер
Віктор
Оршанський.
Севастополь-
ський театр
для дітей і
молоді на
Великій
Морській.**

лими виставами для дітей”.

- Як ви обираєте форму вистави?

- Найчастіше ми працюємо над музичними виставами. Діти люблять мультики, і за допомогою рухів та музики ми створюємо своєрідні “мультишки”, а чіткий пластичний малюнок розкриває психологічний стан героя.

- Для цього потрібна і відповідна підготовка актора?

- Так. Актор без відчуття ритму, без слуху взагалі не актор. Тому з самого початку багато уваги приділялось пластичним дисциплінам. Запросили балетмейстера, викладача пантоміми, почали займатись вокалом. Згодом хлопці й дівчата стали студентами заочного відділення Ярославського театрального інституту. Багато екзаменаційних робіт переросли у вистави.

- Чи є у репертуарі вистави, яким вже 10 років?

- Так. Першого року ми поставили 9 спектаклів. Прикро, що деякі вже вийшли з репертуару. Різні причини, організаційні теж. П'ять років ми були госпрозрахунковим театром. Грала по 193 вистави на квартал, 65 вистав на місяць! З першого року існує і дитяча оперна студія.

- Дитяча студія готує майбутніх акторів для ТВМ, чи це просвітницька діяльність?

- Це форма театральної школи при театрі.

- Деякий час у межах фестивалю “Херсонеські ігри” існував дитячий фестиваль “Херсонеські іграшки”. Чому проект не продовжується?

- Якщо на “Херсонеські

ігри” асигнували гроші, то на “Херсонеські іграшки” їх не вистачало. Але вони були повноцінним дитячим фестивалем. Ми знаходили шляхи, як здійснити фестиваль безкоштовно. Все це можливо. Згодом фестиваль став проводитись через рік, а цього року ми пізно дізнались про “Херсонеські ігри”.

- Над чим ви зараз працюєте?

- Плануємо випустити дві постановки: за казкою Гауфа “Холодне серце” та за оповіданнями Борхерта. Працюємо над інсценуванням оповідань А.П.Чехова. Цього року ми представили першу постановку, яка має назву “А.П.Чехов. Том 1. Спектакль 1”.

- Хтось намагається впливати на репертуар театру?

- Цього немає кому робити. У місті театр нікому не потрібен, звичайно, крім глядачів.

- Чи може виникнути така ситуація, що театр зовсім залишить місто?

- Розумієте, мистецтво не географічне. У нас своє “місто”. Якщо нас виженуть із Севастополя, ми знайдемо, де жити. Паралельно ми працюємо в місті Старий Оскол, де маємо філіал. І взагалі, не можна будувати театр для себе, потрібно будувати на після себе. Зараз глядачі у більшості зустрічаються з формальним театром, де ставляться вистави “ні про що” і “ні для чого”. Немає моменту збудження, моменту призначення.

- А чому ви прийшли до режисури?

- У житті тільки Бог має право розподіляти ролі. А режисерові також доводиться цим займатися. Тому це трагічний момент у моєму житті (сміється). Але колись мені захотілося мати свій театр, у якому хочеться працювати.

- Чи часто виникають конфліктні ситуації у трупі?

- Театр - це добровільна диктатура. Людина завжди має право вибору. Тут є лідерство, але воно зі зворотним зв'язком. Я залежу від своїх акторів. У нашій країні 70 років існувала римська система виховання: батіг та пряник. Ми тільки більш чи менш варіювали. А такі поняття, як честь, довіра, гідність, сумління зникли. А саме на них і потрібно звертати увагу. В нашому театрі заборонено вислів “справедливість”. Тому що, як я гадаю, справедливість невідома людині. Це - простір Господа. Коли вмирає немовля, ми не можемо цього зрозуміти, ми голосимо, нарікаємо, що це несправедливо. Але, мабуть, у цьому є своя справедливість, яка нам невідома.

- Чи можете ви сказати, що, відкривши театр, здійснили свою мрію, яка продовжує розвиватись і жити?

- Я не мрію, я просто живу. У мене є сьогоднішня. Люди довірили мені свої долі. Тепер важливо не завдати їм болю, не зруйнувати чогось у їхньому житті, чогось у душі. Я відповідаю за них...

**Інтерв'ю вели:
Любов Суботіна, Ірина
Запольська, Наталя Гоєнко.
Севастополь.**